11. 6. 2009

ID: 56777

Koncentrace řízení

Obecně není vyloučeno, aby v řízení podléhajícím zákonné koncentraci dle § 118b o. s. ř. provedl soud i jiné (než účastníky navržené) důkazy, jestliže potřeba jejich provedení vyšla v řízení najevo. Rovněž není vyloučeno provádění těch důkazů, jimiž má být zpochybněna věrohodnost provedených důkazních prostředků, důkazů, které nastaly (vznikly) po prvním jednání nebo důkazů, které účastník nemohl bez své viny včas uvést. V takovém případě ale požadavku, aby soud v odůvodnění rozsudku uvedl, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil (§ 157 odst. 2 o. s. ř.), odpovídá jen takové odůvodnění rozsudku, v němž bude vysvětleno, proč při formulaci skutkových závěrů soud vyšel i z důkazů, které provedl, ačkoli nešlo o důkazy, které by řádně a včas poučení účastnici označili nejpozději do skončení prvního jednání, které se ve věci konalo. Rozsudek, který tomuto požadavku neodpovídá, je nepřezkoumatelný.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Odo 988/2006, ze dne 30.4.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce J. D., , zastoupeného JUDr. V. K., advokátem, proti žalované JUDr. L. D., , jako správkyni konkursní podstaty úpadkyně Č.b., akciové společnosti P. - v likvidaci, zastoupené JUDr. R. K., advokátem, , o určení pravosti pohledávky, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 28 Cm 151/2002, o dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 23. února 2006, č. j. 13 Cmo 177/2005-117, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. února 2006, č. j. 13 Cmo 177/2005 117, se zrušuje a věc se vrací odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 27. dubna 2005, č.j. 28 Cm 151/2002-91, Městský soud v Praze na základě žaloby J. D., podané vůči správkyni konkursní podstaty úpadkyně Č. b., akciové společnosti P. - v likvidaci (dále též jen „banka“), určil, že pohledávka žalobce, přihlášená do konkursního řízení vedeného na majetek úpadkyně, se považuje za zjištěnou co do nároku, důvodu a výše v částce 1,124.499,78 Kč.

Soud při posuzování důvodnosti žalobou uplatněného nároku vyšel zejména z toho, že:
1/ Žalobce uzavřel s bankou dne 15. dubna 1994 smlouvu o vkladovém účtu s výší vkladu 1.200.000,- Kč. Šlo o termínovaný vklad na dobu 24 měsíců.
2/ Rozhodnutím Č.n. b. ze dne 17. listopadu 1995 bylo pozdější úpadkyni odňato povolení působit jako banka.
3/ Podle žádosti o převedení finančních prostředků ze 30. ledna 1996, podepsané žalobcem, požádal žalobce banku, aby částka 1.142.681,43 Kč (dále též jen „žádost z 30. ledna 1996“) byla z jeho vkladového účtu převedena na jiný účet u pozdější úpadkyně (č. 1281/4100), jehož majitelem byl J. H..
4/ Transakce označená pod bodem 3/ se podle záznamů pozdější úpadkyně uskutečnila již 26. ledna 1996 a k 24. září 2002 byl na vkladovém účtu žalobce vykazován zůstatek 10.252,92 Kč.
5/ Městský soud v Praze prohlásil dne 28. června 1996 konkurs na majetek banky.

Na tom to základě soud uzavřel, že:
1/ Banka již 26. ledna 1996 nebyla oprávněna transakci uskutečnit, neboť takový postup byl v rozporu s ustanovením § 35 odst. 2 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách.

2/ Převod peněžních prostředků je neplatný i proto, že v době, kdy se uskutečnil (26. ledna 1996) nebyl dán platný příkaz k převodu (ten je datován až 30. ledna 1996).

K odvolání žalované Vrchní soud v Praze ve výroku označeným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé.

Odvolací soud dovodil, že:
1/ Není správný názor soudu prvního stupně o rozporu transakce s ustanovením § 35 odst. 2 zákona o bankách. Bankovní operace spočívající v převodu peněžních prostředků z jednoho účtu banky na jiný účet vedený u téže banky není přijímáním vkladů ani poskytováním úvěrů ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a/ a b/ zákona o bankách. Mohlo by jít o další činnost banky, plynoucí z § 3 zákona o bankách; i v tomto ustanovení je však míněna činnost banky navenek (ve vztahu k subjektům, s nimiž může banka navazovat právní vztahy). Popsaná transakce takovou další činností banky není a odnětím povolení působit jako banka nebylo pozdější úpadkyni odňato právo vykonávat vnitřní bankovní operace (převod finančních prostředků z účtu na účet).
2/ Žalovaná neprokázala, že bankovní operace, kterou byly peněžní prostředky odepsány 26. ledna 1996 z účtu žalobce, se uskutečnila na základě právního úkonu oprávněného subjektu (že 26. ledna 1996 byl dán příkaz k převodu). Uvedený převod tedy banka uskutečnila bez příkazu žalobce, aniž šlo o případ, kdy by to bylo možné.

K tvrzení žalované, že bankovní operace byla provedena na základě příkazu z 30. ledna 1996 právě až 30. ledna 1996 a že k datu 26. ledna 1996 byla evidována omylem počítačové techniky, odvolací soud nepřihlédl, uváděje, že jde o novou skutečnost, uplatněnou až v rámci prvního odvolacího řízení (str. 8 odst. 1 napadeného rozhodnutí). V této souvislosti odvolací soud poukázal na to, že řízení podléhalo zákonné koncentraci ve smyslu § 118b zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), o čemž se účastníkům dostalo poučení v předvolání k prvnímu jednání ve věci (str. 6 odst. 2 napadeného rozhodnutí).

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř., namítajíc, že jsou dány dovolací důvody uvedené v § 241a odst. 2 o. s. ř., tedy že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (odstavec 2 písm. a/) a že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (odstavec 2 písm. b/) a požadujíc, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

V mezích dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. dovolatelka soudům nižších stupňů vytýká, že žádost z 30. ledna 1996 nesprávně hodnotily (v rozporu s ustanovením § 709 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku - dále též jen „obch. zák.“, ve znění platném k 30. lednu 1996), ve spojení s dohodou uzavřenou mezi žalobcem a Jaroslavem Hejčem 26. ledna 1996, ačkoli neměla pro věc význam a ačkoli tento důkaz byl uplatněn a proveden v rozporu s ustanovením § 118b odst. 1 o. s. ř.

Odvolacímu soudu dovolatelka dále vytýká, že v intencích § 266 obch. zák. nezkoumal (co do následného chování stran) právní úkon, jímž žalobce 15. května 1996 uplatnil u banky v likvidaci (dle § 73 obch. zák.) svou pohledávku, uváděje, že k 22. březnu 1996 tato pohledávka činí 10.053,08 Kč.

Dovolací důvod uvedený v § 241as odst.2 písm. a/ o. s. ř. je podle dovolatelky dán proto, že v usnesení ze dne 7. října 2004, č. j. 13 Cmo 228/2004-57 (jímž zrušil první zamítavý - rozsudek soudu prvního stupně ze dne 17. března 2004, č. j. 28 Cm 151/2002-33) nerespektoval ustanovení § 118b odst. 1 o. s. ř. a přikázal soudu prvního stupně doplnit dokazování ve smyslu podání žalobce ze 7. června 2004. Toto pochybení pak odvolací soud nenapravil ani v napadeném rozhodnutí.

Dovolatelka dodává, že byl-li správný postup, jímž odvolací soud ve zrušujícím usnesení ze 7. října 2004 uložil soudu prvního stupně zkoumat rozpor v datech (26. ledna a 30. ledna 1996), pak měl v souladu s článkem 96 odst. 1 Ústavy České republiky zachovat rovná práva i jí; mělo být respektováno její právo na spravedlivý proces garantované článkem 36 odst. Listiny základních práv a svobod (dále též jen „Listina“) a článkem 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8 (dále též jen „Úmluva“). To se mělo projevit tím, že soud prvního stupně vyhoví její žádosti o provedení důkazu posudkem znalce z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, specializace programové vybavení, což se nestalo; nápravu nezjednal ani odvolací soud.

A konečně dovolatelka tvrdí, že soudy o věci rozhodly, nerespektujíce ustanovení § 23 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“). Žalobce totiž jako důvod pohledávky v přihlášce ani při přezkumném jednání neuvedl, že banka dne 26. ledna 1996 bez jeho příkazu převedla částku 1.142.687,43 Kč na jiný účet.

Dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé může být přípustné jen podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b/ a c/ o. s. ř. O případ uvedený pod písmenem b/ nejde (zrušující usnesení odvolacího soudu ze 7. října 2004 neobsahovalo závazný právní názor, jenž by byl důvodem „jiného“ rozhodnutí soudu prvního stupně) Nejvyšší soud však shledává dovolání přípustným dle písmene c/ pro po posouzení výkladu ustanovení § 118b odst. 1 o. s. ř., když napadené rozhodnutí je potud v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu.

Dovolatelka sice váže argumentaci týkající se § 118b o. s. ř. k dovolacímu důvodu uvedenému v § 241a odst. 1 písm. a/ o. s. ř., tam, kde rozhodnutí odvolacího soudu spočívá v rovině právní na výkladu (interpretaci) procesní normy (jako v tomto případě, kde byla obrana dovolatelky zčásti odmítnuta s poukazem na hranice sporu vytýčené aplikací § 118b o. s. ř.), je však kritika těchto závěrů z obsahového hlediska kritikou správností právního posouzení věci.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Zákonem č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčním zákonem), byl s účinností od 1. ledna 2008 zrušen zákon o konkursu a vyrovnání (§ 433 bod 1. a § 434), s přihlédnutím k § 432 odst. 1 insolvenčního zákona se však pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona (a tudíž i pro spory vedené na jejich základě) použijí dosavadní právní předpisy, tedy i občanský soudní řád ve znění účinném do 31. prosince 2007.

Podle ustanovení § 118b o. s. ř. (v rozhodném znění) ve věcech ochrany osobnosti podle občanského zákoníku, ve věcech ochrany proti uveřejňování informací, které jsou zneužitím svobody projevu, slova a tisku, popřípadě ochrany práv třetích osob podle právních předpisů o hromadných informačních prostředcích, ve sporech vyvolaných konkursem a vyrovnáním, o základu věci ve sporech o ochranu hospodářské soutěže, o základu věci ve sporech o ochranu práv porušených nebo ohrožených nekalým soutěžním jednáním, o základu věci ve sporech z porušení nebo ohrožení práva na obchodní tajemství a v dalších případech stanovených zákonem mohou účastníci uvést rozhodné skutečnosti o věci samé a označit důkazy k jejich prokázání nejpozději do skončení prvního jednání, které se v nich konalo; k později uvedeným skutečnostem a důkazům se nepřihlíží. To neplatí, jde-li o skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být zpochybněna věrohodnost provedených důkazních prostředků, které nastaly (vznikly) po prvním jednání nebo které účastník nemohl bez své viny včas uvést (odstavec 1). O povinnostech podle odstavce 1 a o následcích nesplnění těchto povinností musí být účastníci poučeni v předvolání k prvnímu jednání ve věci (odstavec 2).

Není pochyb o tom, že předmětný spor (o určení pravosti pohledávky) je sporem vyvolaným konkursem (srov. shodně i stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. června 2007, Opjn 8/2006, uveřejněné pod číslem 74/2007 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), podléhajícím režimu zákonné koncentrace řízení ve smyslu § 118b o. s. ř. Na tomto úsudku založil své úvahy i odvolací soud, jenž rovněž vyšel z toho, že předpoklady aplikace posledně označeného ustanovení byly v souvislosti s poučením, jehož se účastníkům dostalo v předvolání, splněny ke dni, kdy proběhlo první jednání před soudem prvního stupně (20. června 2003).

Přitom dále platí, že i v režimu zákonné koncentrace řízení podle § 118b odst. 1 o. s. ř. není soud zbaven povinnosti provést i jiné (než účastníky navržené) důkazy, jestliže potřeba jejich provedení vyšla v řízení najevo (§ 120 odst. 3 o. s. ř.). Zákonná koncentrace řízení omezuje soud v rozsahu těchto aktivit potud, že může brát v úvahu jen takové důkazy, jejichž potřeba provedení vyšla najevo do skončení prvního jednání, které se ve věci konalo (shodně srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu uveřejněný pod číslem 28/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek - dále též jen „R 28/2009“).

Jak se přitom podává ze spisu, do skončení jednání, jež se konalo 20. června 2003 (dále též jen „první jednání“) uplatnili účastníci v řízení následující tvrzení a nabídli soudu následující důkazy:

A/ Žalobce tvrdil, že :
1/ Uzavřel s bankou dne 15. dubna 1994 smlouvu o vkladovém účtu s výší vkladu 1.200.000,- Kč a úrokovou sazbou 15% ročně, s dobou trvání vkladu na dobu 24 měsíců.
2/ Vzhledem k tomu, že 15. prosince 1995 odňala Č.n. b. pozdější úpadkyni bankovní licenci, byla z žalobcova vkladového účtu převedena částka 100.000,- Kč do Fondu pojištění vkladů (dále též jen „Fond“), přičemž tuto částku již obdržel.
3/ Dále obdržel částku 10.252.92 Kč, takže dlužná částka v současnosti činí 1.124.499,78 Kč.
4/ 17. dubna 1998 přihlásil pohledávku do konkursu vedeného na majetek úpadkyně.
5/ Žalovaná jej dopisem z 26. září 2002 vyrozuměla, že jeho pohledávka, přihlášená do konkursu ve výši 1.134.752,70 Kč, byla co do nároku a právního důvodu v plném rozsahu popřena, s tím, že částka 10.252,92 Kč byla převedena na Fond k výplatě zahájené 14. červnem 1999 a částka 1.124.499,78 Kč byla započtena. Současně jej žalovaná vyzvala, aby do 30 dnů podal u Městského soudu v Praze žalobu na určení svého práva.

K tvrzením ad 1/ až 5/ (obsaženým v žalobě č. l. 1-3) žalobce tamtéž nabídl k důkazu:
1/ smlouvu o vkladovém účtu 15. dubna 1994,
2/ přihlášku pohledávky ze 16. dubna 1998 a
3/ dopis žalované z 26. září 2002
Dále navrhl (tamtéž) provedení důkazu:
4/ výslechem účastníků a
5/ konkursním spisem úpadkyně.

B/ Žalovaná založila svou procesní obranu na tvrzení, že:
1/ Výzva k podání žaloby byla žalobci doručena 7. října 2002.
2/ Žádostí z 30. ledna 1996, žalobcem podepsanou a předloženou pozdější úpadkyni k provedení, požádal žalobce pozdější úpadkyni, aby z identifikačního (technického) účtu k jeho vkladovému účtu převedla na splátkový účet patřící J. H., částku 1.142.681,43 Kč.
3/ Důvod žádosti z 30. ledna 1996 nebyl pro banku právně významný, přičemž poté, co tuto částku na označený účet převedla, započetl J.H. tuto částku proti části pohledávky, kterou za ním měla banka. Proto žalovaná při přezkumném jednání uvedla jako důvod popření započtení pohledávky.
4/ Realizace žalobcovy žádosti z 30. ledna 1996 nebyla v rozporu s tím, že pozdější úpadkyně byla k 1. únoru 1996 bankou bez licence (protože Č. n. b. změnila rozhodnutím ze dne 17. listopadu 1995 předmět jejího podnikání tak, že jím jsou činnosti nezbytné k vypořádání pohledávek a závazků

společnosti) a okamžikem realizace žádosti z 30. ledna 1996 žalobcova pohledávka vůči pozdější úpadkyni zanikla.

K tvrzením ad 1/ až 4/ (obsaženým ve vyjádření k žalobě č. l. 9-11) žalovaná tamtéž nabídla k důkazu:
1/ smlouvu o vkladovém účtu z 15. dubna 1994
2/ výzvu k podání žaloby (onen dopis z 26. září 2002),
3/ dodejku o doručení výzvy,
4/ Žádost z 30. ledna 1996,
5/ „sestavu za období“, z 24. září 2002, k účtu,
6/ „sestavu za období“, ze 4. října 2002, ke splátkovému účtu a
7/ výpis z obchodního rejstříku týkající se banky.

V průběhu prvního jednání, které se ve věci konalo, žalobce rozšířil svá tvrzení jen o prohlášení, že žádost z 30. ledna 1996 nepodával a tato ani nebyla realizována.

Žalovaná v průběhu prvního jednání, které se ve věci konalo, rozšířila svou obranu o tvrzení, že žalobce si byl v roce 1996 vědom toho, že nemá pohledávku ve výši uplatněné přihláškou a žalobou, k čemuž nabídla k důkazu podání z května 1996, jímž žalobce uplatnil u banky v likvidaci pohledávku pouze ve výši 10.053,08 Kč.

K tomu navrhla doplnit dokazování listinou z 29. května 1996, kterou žalobce přihlašoval svou pohledávku v rámci likvidace pozdější úpadkyně.

Jiné návrhy na doplnění dokazování při tomto jednání vzneseny nebyly.

Soud prvního stupně pak v rámci celkem sedmi jednání, která se před ním konala, provedl dokazování:
1/ smlouvou o vkladovém účtu 15. dubna 1994, 2/ výzvou k podání žaloby (dopisem z 26. září 2002), 3/ dodejkou o doručení výzvy, 4/ přihláškou pohledávky ze 16. dubna 1998, 4/ žádostí z 30. ledna 1996, 5/ „sestavou za období“, z 24. září 2002, k účtu, 6/ „sestavou za období“, ze 4. října 2002, ke splátkovému účtu , 8/ výpisem z obchodního rejstříku týkajícím se banky (vše při jednání 20. června 2003), 9/ listinou z 29. května 1996, 10/ „průvodním dopisem likvidátora banky z 1. dubna 1996“ (při jednání 13. srpna 2003), 11/ výslechem svědka F. P. (při jednání 17. března 2004), 12/ dohodou o splnění závazku třetí osobou z 26. ledna 1996, 13/ dokladem banky z 22. března 1996, 14/ výslechem žalobce (při jednání 8. prosince 2004), 15/ rozsudkem Krajského soudu v Praze sp. zn. 5 T 102/2003, 16/ výslechem svědka Ing. J. K. (při jednání 25. února 2005), 17/ „závazným pracovním postupem VŘ úseku závazků a pohledávek č. 1/95 ze dne 12. prosince 1995“, 18/ dopisem banky manželce žalobce z 23. října 2005, 19/ listinou označenou jako „zrušení smlouvy o vkladových účtech“ ze dne 23. října 1995 a 20/ faxovým podáním České národní banky ze 4. dubna 2005 (při jednání 22. dubna 2005).

Soud prvního stupně a po něm ani odvolací soud nevěnovaly ve svých rozsudcích žádnou pozornost zákonným mezím, jež provádění důkazů v této věci kladlo ustanovení § 118b o. s. ř. Přitom je na první pohled zřejmé, že zejména důkazy prováděné soudem prvního stupně poté, co odvolací soud zrušil jeho první rozsudek, nejsou ve smyslu § 118b odst. 1 věty první o. s. ř. těmi, které k prokázání rozhodných skutečností o věci samé účastníci označili „nejpozději do skončení prvního jednání“, konaného 20. června 2003.

Jak Nejvyšší soud vysvětlil v R 28/2009, obecně není vyloučeno, aby v řízení podléhajícím zákonné koncentraci dle § 118b o. s. ř. provedl soud i jiné (než účastníky navržené) důkazy, jestliže potřeba jejich provedení vyšla v řízení najevo (§ 120 odst. 3 o. s. ř.) do skončení prvního jednání, které se ve věci konalo. Rovněž není vyloučeno (ve shodě s dikcí § 118b odst. 1 věty druhé o. s. ř.) provádění

těch důkazů, jimiž má být zpochybněna věrohodnost provedených důkazních prostředků, důkazů, které nastaly (vznikly) po prvním jednání nebo důkazů, které účastník nemohl bez své viny včas uvést.

V takovém případě však požadavku, aby soud v odůvodnění rozsudku uvedl o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil (§ 157 odst. 2 o. s. ř.), odpovídá jen takové odůvodnění rozsudku, v němž bude vysvětleno, proč při formulaci skutkových závěrů soud vyšel i z důkazů, které provedl, ačkoli nešlo o důkazy, které by řádně a včas poučení účastnici označili nejpozději do skončení prvního jednání, které se ve věci konalo.

Rozsudek, který tomuto požadavku neodpovídá, je nepřezkoumatelný. Navenek se totiž jeví jako rozhodnutí, jímž soud institut zákonné koncentrace řízení v rozporu s kogentní procesní normu ignoruje. Přezkumnou instanci (odvolací soud, dovolací soud) takové rozhodnutí nadto zbavuje možnosti přezkoumat správnost úvahy (v rozsudku neprojevené) o přípustnosti provedení důkazu nad rámec plynoucí z § 118b odst. 1 věty první o. s. ř.

Provádí-li soud v řízení podléhajícím zákonné koncentraci důkaz nad rámec plynoucí z § 118b odst. 1 věty první o. s. ř., aniž tento postup v rozsudku zdůvodní, nutně tím posiluje v účastníku řízení, který si je omezení kladených jeho povinnosti tvrzení a důkazní povinnosti vědom a respektuje je, nežádoucí úsudek o tom, že dodržovat procesní pravidla se nevyplácí a snižuje respekt k právu jako takovému. Takový postup rovněž oslabuje předvídatelnost soudního rozhodování a zejména v rozhodovací praxi odvolacích soudů jej nelze tolerovat.

Dovolatelka má tudíž pravdu, namítá-li, že odvolací soud jí neposkytl stejné (rovné) zacházení jako žalobci. Napadené rozhodnutí, které odmítá její důkazní návrh s poukazem na princip zákonné koncentrace řízení vyjádřený v § 118b odst. 1 o. s. ř. a současně se nevypořádává s tím, proč byly provedeny a jako právně významné hodnoceny další důkazy, jež rovněž nevzešly z důkazních návrhů účastníků řízení přednesených do skončení prvního jednání, které se ve věci konalo 20. června 2003, takový dojem nutně vzbuzuje. Dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. byl tak uplatněn právem.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadený rozsudek zrušil (včetně závislého výroku o nákladech řízení) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta první).

V novém rozhodnutí o věci odvolací soud výslovně uvede, které z těch důkazů, v řízení provedených, aniž je účastníci navrhli do skončení jednání konaného 20. června 2003, má za přípustné a proč a ke kterým z nich podle § 118b odst. 1 věty první, části věty za středníkem, o. s. ř. nepřihlíží, protože přihlížet nesmí. Těmto úvahám pak přizpůsobí i skutkové závěry.

Vzejde-li ze skutkového stavu věci respektujícího principy zákonné koncentrace řízení skutkový závěr, podle kterého žalobce dal bance závazný pokyn, aby z jeho účtu převedla na účet jiné osoby u téže banky spornou částku, pak odvolací soud nepřehlédne při vyhodnocení argumentace spočívající v tom, že převod se uskutečnil dříve (26. ledna), než byl pokyn dán (30. ledna), závěry, jež Nejvyšší soud v obdobné situaci formuloval v rozsudku ze dne 30. ledna 2007, sp. zn. 29 Odo 632/2005, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 6, ročníku 2007, pod číslem 93.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Katastr nemovitostí
- Insolvence a SJM
- Vedlejší účastník
- Plat
- Podnájem bytu (exkluzivně pro předplatitele)
- Pojištění (exkluzivně pro předplatitele)
- Předkupní právo (exkluzivně pro předplatitele)
- Restituce (exkluzivně pro předplatitele)
- Spotřebitel (exkluzivně pro předplatitele)
- Odporová žaloba
- Autonomie vůle (exkluzivně pro předplatitele)